

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. **N** 263.

Anden Session.

94de Møde.

Mandagen den 10de Mars.

(Fortsat.)

Cultusministeren (fortsat): Naar man tager alt Dette i Betragtning, troer jeg dog, man vil komme til det Resultat, — uagtet jeg naturligvis ikke kan sige, at disse Bestemmelser skulde være uforbederlige —, at de indeholde, hvad der er passende, naar man éengang har foresat sig at give denne Form af Egtefabets Stiftelse en bestemt Charakter af offentlig Retshandling, men paa den anden Side ikke lægger an paa at gøre den enten lettere eller byrdefuldere end den kirkelige Bælse, men just gaaer ud paa at sørge for, at der i saa Henseende, i Formens Lethed eller Byrdefuldhed, hverken skal ligge noget Tilskøfende eller Afstrækkende, og det er det, som har forehavet, da Bestemmelserne udarbejdedes.

Kierkegaard: Da jeg reiste mig, for at bede om Ordet ved denne Afdelings Behandling, var det nærmest, fordi jeg maatte anerkende Sandheden af, hvad den høitærede Ordfører yttrede, at det ikke var enten at vente eller at fordrø, at han, som har andraget paa Lovens Forkastelse, skulde føre Ordet til Forsvar for de Bestemmelser, som indeholdtes i disse Paragrapher, og fordi jeg sølte mig opfordret til, — da jeg idetmindste under en vis Betingelse har tilraadet, at Loven maatte antages, — at gøre Et og Andet gjældende imod de Indvendinger, han havde fremsført. Det er nu blevet fuldkommen overflødig. Den høitærede Cultusminister har, efter mit Skjøn, saa fuldstændigt og saa udtømmende, saa klart og saa indlysende gjennemgaaet alt det, der er blevet fremsført imod disse Paragrapher, at jeg tør ansee det for overflødig, om jeg skulde tilføje noget eneste Ord videre i

den Anledning. At jeg derfor ikke ubetinget synes om disse Paragrapher og om den i dem foreslaaede Form og Maaade, det vil vistnok være det høitærede Thing i Grindring af den Meningsyttring, som jeg særskilt har afgivet i Udvalgets Betænkning. Men, da jeg der tillige har tilføjet og erkjendt, at, som Sagen nu ligger, ansaae jeg det for ugjortligt at vende tilbage til det Standpunkt, hvorpaa min Opfattelse af, hvorledes Sagen skulde være ordnet, kunde være ført igjennem, saa skal jeg ikke spille det høitærede Things Tid og Opmærksomhed med noget Ord desangaaende. Og, forsaavidt som endelig den høitærede Ordfører endnu i Særdeleshed har berørt, hvad den høitærede Cultusminister naturligvis ikke havde Anledning til at besvare, — har berørt en formeentlig Inconsequens og Misforstaaelse, der skulde findes i det saaledes af mig Udtrede, saa kan det, saavidt jeg seer, ikke have nogen som helst Indflydelse paa Afstemningen, enten over disse Paragrapher, eller over Noget i Loven, hvorvidt den høitærede Ordfører i dette Punkt har Ret, eller hvorvidt jeg maaskee maatte have noget Grundet at indvende derimod. Jeg skal derfor saameget mere tilbageholde, hvad jeg i den Henseende ellers kunde finde mig drevet til at yttre, som jeg overhovedet aldrig kan regne det til det Behagelige for mig her i Thinget, naar jeg af min Overbevisning nødes til at yttre mig imod en Mand, som jeg bestandigt er vant til at se hen til med en Følelse af særdeles Hengivenhed og dyb Høilagelse.

Ordføreren: Naar den høitagtede Minister mener, at det er vanskeligt at gaae ind paa de Bemærkninger, jeg har gjort, fordi de ikke ere knyttede til noget Endringsforslag, saa forekommer det mig, at Bemærkningerne uden Hensyn dertil maage have deres Betydning,